

هو الله - ای آوارگان عبدالبهاء آواره‌اید ازرده‌اید...

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

۴۶

هو الله

ای آوارگان عبدالبهاء آواره‌اید ازرده‌اید بی سر و سامانید زیرا خانه و کاشانه و لانه و آشیانه را به تالان و تاراج دادید مصیبتی عظیمه تحمل نمودید و جفائی شدید کشیده‌اید فی الحقیقه مورد ظلم بی پایان از اهل طغیان شده‌اید. و عبدالبهاء نیز در این سجن اعظم گرفتار ولی من این زندان را ایوان یافتم و این قید را آزادی شمردم و این قفس را گلشن روحانی دیدم و این اسیری را سریر ابدی مشاهده نمودم زیرا در راه خدا و سبیل محبت جمال ابهاست روحی لاجبائت الفداء چقدر پر لطافت است و پر حلاوت چقدر شیرین است و نازنین. فی الحقیقه بلایا و مصائب آن یاران بسیار شدید بود اما به حقیقت فضل جزیل بود و قلوب مقربان درگاه احدیت را مانند صبح امید. ملاحظه نمائید که بلا در راه خدا چقدر مبارک است. حضرت سید الشهداء روحی له الفداء در بحر مصائب به قعر دریا رسیدند و یزید عنید و ولید پلید به حسب ظاهر در عالم جسمانی کامرانی نمودند و فرح و شادمانی کردند.

بعد واضح و مشهود شد که آن مصائب حقیقت مواهب بود و آن کامرانی نعمت آسمانی و آن شادمانی قهر و غضب ربّانی. حال این نیز چنین است هر چند علمای رسوم و رؤسای جهول ظلوم به ظاهر عربده ای مینمایند و جولانی میدهند عنقریب ملاحظه خواهید نمود که این قوم مانند بوم هر یک به گوشه خرابه ای خزیده و به زاویه خسران ابدی دویده و در حفره لعنت سرمدی افتاده آنان در وادی خذلان سر گشته

ORIGINAL

AUDIO

و سرگردانند و یاران الهی از افق عزّت ابدیه درخشنده و رخشان. اگر خوب ملاحظه کنید مصیبت در سبیل حضرت فردانیت موهبت است زیرا اسم اعظم جمال قدم روحی لاجبائنه الفداء به نفس نفیس مبارک تحمل صد هزار بلایا فرمودند و ما ذلیلان را در مصیبت بقدر استعداد سهم و شریک خود فرمودند. انصافش این است که این مصیبت مستحق شکرانیت است و این بلایا عین عطایا وعلیکم التّحیّة و الثّناء. ع ع

